

*Малюченко Анна, учениця 6-Б класу
Гімназії № 12 міста Новомосковська
Поезія
2022 рік*

Солдат

Жила собі сім'я, була щаслива.
І ось, нещастя їм в хатину прилетіло.
Старшого брата на війну вже забирають.
В думках у нього лиш: «Герої не вмирають»
Там було страшно. Холодно і сухо.
І день у день кричало щось у його вухах.

Сидить сестричка з мамою в вітальні,
Новини в телевізорі печальні.
Загинув той, того убили, їх багато.
Ці тисячі хлопчин – для нас усіх болючі втрати.
І ось, говорять ім'я нашого героя,
А на екрані видно лиш хлопчини зброю.

- Мам, що там роблять? – запитала сестричка,
А мати плаче, дивлячись на те дитяче личко.
- Вони свою пречисту кров там проливають.
Сестричка його в матері питає:
- Матусе, де він? Скоро повернеться?
А мати плаче. По щоках річка швидко ллється.
- Він не вернеться, доню, він вже спочиває.
Хай спочиває з миром хлопець, хай він не страждає.

Ви пам'ятайте всіх героїв України,
Ви пам'ятайте, скільки крові проливають.
Ви поважайте кожну жінку та дитину,
І пам'ятайте, що Герої не вмирають.

Щастя

Ми будемо щасливі,
Без війни, страху та болю.
Колись посміхнемося сонцю,
Повернемося додому,
Дню новому зрадіємо,
В radoщах помліємо.

Щасливі люди, що вміють жити
Та просто квіточці радіти,
І подивитись у віконце,
Щоб просто усміхнутись сонцю.
А вогник в серці не погасне,
Бо для душі потрібно дрібку щастя...

Світ змінився

І все ж таки наш світ змінився,
Змінились люди навкруги.
В очах яскравість все згасає,
Та залишаються круги.

Круги ночей наших безсонних,
Круги пролитих гірко сліз.
Ми всі змінились, навіть діти,
Ми зрозуміли болю віз.

В малечі вже змінився погляд,
З дитинства спогади - війна.
Та іграшки - солдати, танки,
Вже зовсім не дитяча гра.

І всі біжать, кричать, бояться,
Бо жити хоче кожен з нас.
Але наш ворог ще пізнає,
Народу сили наш запас.

І все ж таки наш світ змінився,
Змінились люди навкруги.
Але одна річ все ж незмінна:
Не вдасться нас перемогти.